

givet de større Godseiere en meget betydelig Deftationsret. Jeg skal for mit Bedkommende — thi ogsaa jeg har, ligesom den ærede Ordfører bemærkede for sit Bedkommende, haft nogen Betænktheds ved Paragraphens første Deel — udtale, at det ikke har havt liden Betydning for mig, at denne Bestemmelse eengang er voteret og vedtagen i det andet Thing, hvorefter den er gaaet over i et Lovudkast, som ved privat Initiativ kom frem i forrige Samling; den har allerede saaledes virkeligt modtaget Sanction i Folkethinget. — Det er derfor ogsaa væsentlig den anden Deel af Paragraphen, jeg skal tillade mig at dvæle ved. Det høie Thing vil vide, at den overfører de Bestemmelser, der findes i § 28 af den nugældende Arvelovgivning, paa Fordeieendomme, at den tillader Forældre — thi vel at mærke, der er kun Tale om Forældre ligeoverfor Børn — at lægge et saadant Baand paa deres Arvejord, at de ikke kunne sælge og pantsætte samme. Videre tør jeg ikke sige i Diebliffet, thi Indholdet turde maaskee ikke være fuldstændig klart. Det er denne Bestemmelse, som jeg troer at maatte modsætte mig, og skulde jeg i en samlet Sum sige, hvort mine Indvendinger imod Paragraphen bestaae, da er det væsentlig deri, at der i samme udtaler sig et Princip, som strider mod Alt, hvad der hidtil i vore Forhold har været anset som Retsgrundsetninger, og som derhos strider mod sunde statsøconomiske Grundsetninger; men jeg vil fremdeles sige, at selv om Principet var rigtigt, vilde det neppe gaae an at stille en saa vigtig Retsgrundsetning frem i de saa snævre, som § 23, andet Afsnit indeholder, uden nærmere Udførelse, uden den nærmere Begrænsning, uden hvilken jeg tør sige, at en saadan Indskrænkning, ikke kjendes noget Sted i den moderne europæiske Lovgivning. Det er udtalt af Mindretallet i Udvalget, der jo ikke nærer nogen Frygt for denne Deel af Paragraphen, men som jo endog meget stærkt anbefaler den, at man ikke skulde kunne sige, at der derigennem lægges fideicommissariske Baand paa Eiendommen, thi det var jo kun for een Generation, og derfor skulde vor Sprogbrug ikke tillade at benytte en saadan Benaevnelse, og, misforstod jeg ikke vor ærede

Minister forleden Dag, var han af samme Anskuelse. Jeg svarer dertil: Nei ganske vist, vor almindelige Sprogbrug taler ikke i saadanne Tilfælde om fideicommiss og fideicommissarisk Baand, men af den simple Grund, at vor Lovgivning ikke hidtil har kjendt en saadan Indskrænkning paa Eiendom; men hvor den kjendes, i vore Nabolande, s. Ex. i Sverrig, hvor en beslægtet Bestemmelse staaer tilbage som en Rest fra en ældgammel Lovgivning, kjender man utvivlsomt endog i Loven Udtrykket fideicommissarisk Baand og kalder en saadan Eiendom et fideicommiss; man taler om Besidder og Successor, og dog er det i Sverrig kun tilladt at lægge Baand paa Eiendommen for een Generation. Og i England, som jeg tør troe staaer for de Herrers Takke, og som jeg har Anledning til at troe har spillet en meget vigtig Rolle ved denne Paragraphs Tilblivelse, kalder man ogsaa et saadant Baand et fideicommissarisk Baand, og enhver saadan Eiendom siges at være „estate in tail“ eller blot „entail“, det er netop, hvad vi forstaae ved fideicommissbaand. I England, for at jeg strax skal sige det, er derhos den ældgamle Frihed til at belægge enhver Eiendom med fideicommissarisk Baand gennem Domstolene og gennem Lovgivningen efterhaanden bleven indskrænket til kun at gjælde temporaire fideicommissindskrænkninger; fideicommisset ere der i deres Væsen ikke vedvarende, de kunne ligesaavel være tidsbestemte, tidsbegrænsede. Naar jeg har sagt, at det Princip, der udtaler sig i Paragraphens 2den Deel, ikke blot ikke staaer i Samklang med vor hidtilværende Lovgivnings Opfattelse af saadanne Forhold, men endog ligefrem staaer i Strid dermed, er det en Paastand, som maaskee kunde trænge til en nærmere Paaviisning. En æret Taler (Gstrup), som jeg beklager ikke er tilstede her i Salen idag, og som tilligemed det ærede 12te kongevalgte Medlem (Carlsen) her ved min Side jo har været den væsentligste Forkæmper for denne Paragraph, meente, at man ikke alene i § 28 af Arveloven havde en Paragraph, hvorover der ligesom maatte kunne bygges en ny Bygning, men endogsaa, at det skulde være en særdeles snævre og indskrænkende Fortolkning,